

A 3566.

Kristlik Laste Kirjandus nr. 12.

Vime
Burgundi tüdruk.

Tallinnas, 1913.
Väljaannud A. Tetermann.

Keiserliku Arhiiv
Raamatukogu. 1916.

Pime Burgundi tüdruk.

„Mitme aasta eest, kui ma veel Genfi üli-
koolis õppisin,“ jutustab üks waimulik, „tarwi-
tasin ma jagedaste oma kooliwaheaga selleks,
et külast külaste käies Prantsufemaale oma koju
rännata, ja niihästi uulitsal kui hurtsikutes
jumalafõna südamete juure juhtida. Seal astu-
sin ma ühel ilusal suisel päewal Dijoni juures
ühte ilusasse, wäiksesse, haljatest wiinawääne-
test ümberpiiratud majasse sisse. Madalal, ruu-
mikas köögis oli üks naene hooljaste triik-
rauaga tegewusel ja üks wäike poisike küüru-
tas ühe arwata 17-aastase tüdruku kõrwas, kes
õlga punus ja kelle tõsine, armas nägu iseära-
nis minu tähelepanemist enese peale tõmmas.
Ta ei tõstnud oma filmi mitte töö juurest üles,
kui ma sisse astusin, ja warsti märkasin ma, et
ta pime oli.

Mina hakkasin kohe Jesuse armastusest, kan-
natusest ja äralepitamise tööst kõnelema. Kõik
kuulajiwad tähelepanelikult pealt ja waiksed sil-

mapisarad woolasivad noore pimededa palgeid mööda maha. Need head inimesed olivad küll harjunud waimulikusi laulusid laulma ja oma palweid pidama; siiski oli Kristus ja tema õnnistus neile wõeraks jäenud. Ma käisin nüüd igapäew lese naise majakeses ja Sumal tegi mulle suurt rõõmu, et ma teda ja tema tüdart Õnnistegija juure wõisin juhtida. Oh, kuidas kuulas waene pime Maria, kui ma temale sellest jutustasin, kes pimedate silmad lahti tegi ja Bartimeuse palwet kuulis. Üks tundmata igatsus Sumala kalli nägemise anni järele tungis sinna noore südamet sisse; oh ta ei tahtnud ju mitte sinist taewast, kuldset walguist, ema naeratamist, ega oma wennaese rõõmust nägu näha, waid tema ainus soow oli: „Oh, et ma ise Sumala sõna wõiksin lugeda!“

Ma tundsin Dijonis ühte wenda, kes enesele oli waewaks wõtnud, mõnda pimedat lugema ja tööd tegema õpetada. Selle juure läksin ma ja jutustasin temale waesest Mariast. Tema oli walmis, teda iga homniku üks tund õpetada. Siis ostsin ma talle ühe pimedate piibli, ja kui wäga õnnelik oli tüdruk, et ta kohe järgmisel hommikul wõis Dijonisse minna. Oleks teie teda näinud, kuidas ta silmad rõõmu pärast jarrasivad, kui ta oma wenna juhatusel, kallis jumalasõna kaenla all, sinna rändas! Waene,

waene Maria! Sead tahtmist ja usinust oli tal küllalt, aga see peenike tundmus puudus, misga ta neid kõrgeid tähta wõis katsuda. Alalisest õlepunumisest oliwad tema sõrme otsjad kõwaks ja karmiks saanud. Ikka ja ikka jälle püüdis ta neid tunda, aga ei aidanud kedagi.

Kui ta nüüd ühel päewal üsna kurwalt oma töö juures istus ja noaga õlga lõikas, tuli talle häfiste mõte: „Oh wahest siis, kui ma pakju naha oma sõrmeotstelt ära lõikaksin, saaksin ma peenema naha, misga ma tähta wõiksin tunda.“ Mõeldud, tehtud; walust hoolimata lõikas ta oma sõrmedelt naha ära. Aga et ta üksnes õlepunumisest ennast pidi elatama, pidiwad haawatud sõrmed töötama ja ei tahtnud koguni paraneda; ja kui ta neid lugemiseks tahtis proowida, ei läinud see ka mitte; selge weri tilkus piha raamatu peale; —

Kui walus oli see lootuse nurja minek! siisgi wõitles ta rõõmsas usus ja kindlas lootuses ja ütles sagedaste: „Sumal on mu seestpidised filmad lahti teinud, eks ma ei peaks nüüd rahul ja tänulik olema?“ Ja mis piibel? Oh ta tahtis seda nüüd oma kooliõpetajale wiia, et üks kõlblikum pime seda wõiks tarwitada. Nuttes wõttis ta oma kalli raamatu, langes põlvili maha ja palus: „Armas Issand Kristus, kes ja waesid armastad ja pimedate filmad

lahti teed, mina tänan Sind, et Sina Ennast minule, waesele pimedale lapsese oled ilmutanud. Et ma aga Sinu sõna lugeda ei wõi, palun ma Sind, et Sa ise minuga kõneleksid ja minu waimu mitte pimestada ei laseks nagu minu filmad on. Sa tead et ma Sind ja su püha raamatut armastan!" Sellega andis ta lahtise piiblile suud. Oh ime, oh ilu! Hõrnad huuled wõisiwad tähta tunda! — Ta katsub, loeb sõna sõnalt, lause lauselt. Mis kõwad sõrmed ei wõinud, seda wõisiwad huuled l u g e d a!

Nasta pärast läksin ma jälle Mariat waa-
tama; seal istus ta särawal filmil, tema huu-
led lugesiwad magust Jumala sõna! „Oh, eks
see oli kallis selle sõnale lugedes suud anda?“
hüüdis ta minu wastu. Ma pidin rõõmu pä-
rast nutma. Ja kui ma nüüd nende Jumalast
pühitsetud huulte peale mõtlen, mis nüüd sur-
mas finni on pandud, pean ma enesele ütleva:
„See pime Burgundi tüdruk wõiks kord kohtus
ülesastuda ja tunnistada paljude wastu, kel
filmad on, ja ei näe!“

Paluja lastetiidruk.

Üks pühapäevafooli laps sai ühte kuulsasse perekonda lastetiidrukus. Ühel pühapäeva õhtul öeldi majaprouale, et Maria olla kirikus käinud. See kutsus kohe tiidruku enese juure ja ütles temale, et ta kuu lõpul oma koha pealt lahti on, sest et siin majas kirikus käijat teenert ei sallita. Järgmise nädala jooksul ütles üks tiidruk prouale, et Maria, enne kui ta woodisje läheb, palub. See andis prouale nõuu, kui teenijad on magama läinud, wälja tulla ja pimedas kuulata, kuidas Maria palub. Proua läks ja kuulis kuidas Maria waljuste palus, herra ja proua eest ja ka lapse eest, mis tema hooleks oli antud. See lõi kas wäga proua südamest läbi ja ta jutustas seda oma mehele.

See läks järgmisel õhtul sinna. Ta kuulis seda tõsist palwet ja sai sellest nii finni wõetud, et ta silma pisaratega seda oma abikaasale teatas ja temale ühtlase ütles, et ta Mariat mitte oma teenistusest ei pea lahti lastma. Nemad kuulsiwad et Maria pühapäevafoolis olla paljuma õppinud. Järgmisel pühapäewa õhtul läksiwad herra ja proua ja ka Maria, kõik kirikusse. Marial ei olnud mitte tarwis oma kohast lahkuda. Oma palwe läbi saatis ta oma leiwa-

wanemad nii kaugele, et nad korralikult kirikus käiswad ja Jesust armastama hakkaswad.

Kes Jesust truuwist armastab,
Ja teda julgelt tunnistab,
Küll tema seda juhatab
Ja tarkusega ehitab.

Pidage wärawa finni.

Üks Inglise talupoeg, kes ühel päewal oma põllu peal töötas, nägi hulga kiittisi oma põllu poole tulewat. Temal oli üks põld, mille üle ta kiittisi mitte ei wõinud lasta ratsutada, sest et jee põld jelle läbi väga palju kahju oleks jaanud. Sellepärast saatis ta ühe tööliste sinna ette, kästis wärawa finni panna ja ei milgil tingimisel lahti teha ega lahti teha lasta. See tegi nõnda, kudäs temale kästi. Waewalt oli ta seal, kui kiitid sinna jõudsiwad ja teda kästisiwad wärawat lahti teha. Noor tööline pani kindlaste wastu ja ütles, et temale olla käst antud, millest ta üle astuda ei tohi ega taha. Küll ähwardati teda ja pakuti kingitusi, aga jee ei aidanud. Kõik katjusiwad fordamiööda

oma osavust, aga tema jäi kõikumata kindlaks ja ei teinud wärawat lahti.

Mõne minuti pärast tuli üks mõisnik ja ütles käskival toonil: Poeg, ja mind ei tunne. Mina olen hertsog von Wellington, üks mees, kes sõjakuilmata olekuga harjunud ei ole, ja mina käjin sind, et ja wärawa lahti teed, et ma oma sõbradega wõin läbi minna. (Wellington oli omal ajal üks tähtjas Inglise kindral, kes wana sõjakuulsa Preisi kindral Bliicheriga ühes Napoleon I ja tema sõjawõimu kohutamiseks palju kaasa aitas ja Pariisi tungis).

Noor tööline tõmbas mütsi maha ja seisjis palja peaga ja aupakklikult mehe ees, keda kogu Inglismaa armastas ja austas ja wastas kindlaste: „Mina olen kindel, et hertsog von Wellington mitte minult ei nõua, et mina oma peremehe käskude vastu pean tegema. Mulle on käsk antud seda wärawat finni panna ja mitte lahti teha, et ükski ilma minu peremehe mõjuwa lubata siit läbi peaseks.“

Nooremehe otsustaw kõne meeldis wanale mehele nõnda, et ta oma kübara maha wõttis ja ütles: Mina austan seda meest ehk poisssi, kes ennast meelitamise ehk ähwardamise läbi oma kohustetäitmisel kõigutada ei lase. Riisuguste soldatite salgaga wõiksin ma, mitte ainult prantslasi, waid terve maailma ära wõita.

Waprale noorele mehele hiilgawat 10 rubla wärtust rahatüffi peusse pistes, andis ta hobusele kannukseid ja ratsutas minema, kuna noormees rõemuga oma töö juurde tagasi läks ja ütles: „Mina tegin, mis Napoleon teha ei wõinud, — ma pidasin Wellingtoni eest wärawa finni.“

Armas lugeja! Mõttele nende wärawate peale, mida isandate Issand, kuningate Kuningas on käskinud finni pidada. Loe Op. 4, 23—27. 16, 32., oke ole Issand jeda oma teenritele ütelnud? Kes tahad siis fina olla? Seija jeal, kuhu Issand sind on pannud, kui sõjamees oma kohal ja wõida!

Sind 2 kop.